

Velkou válku odvrátí asi už jen zázrak. Hráči překročili bod, kdy ještě šlo snad vše zastavit

 radiouniversum.cz/ivan-hoffman-velkou-valku-odvrati-asi-uz-jen-zazrak-hraci-prekrocili-bod-kdy-jeste-slo-snad-vse-zastavit

Ivan Hoffman

Text 1.7.202440 min Přehrát

#Politika

Milí posluchači, vítejte nad naším už obvyklým ohlédnutím se za minulým měsícem. I letošní červen přinesl mnohem více než jen dozrávání jahod. Co dalšího jsme ještě museli sklídit, nám připomene Ivan Hoffman. Ivane, ráda tě slyším opět po měsíci, dobrý den.

Ivan Hoffman: Také, také, moc se těším na naše vyprávění.

Martina: A ještě, jako vždy, připomenu, že můj kolega Ivan Hoffman patřil k nejvýraznějším disidentům před listopadem 89. Mohli jste ho znát jako velmi dobrého a slavného písničkáře, a také to byl novinář, který v samizdatu vydával časopis Fragment K. Po revoluci pracoval ve Svobodné Evropě, nebo třeba v Českém rozhlase, což mu vyneslo cenu Ferdinanda Peroutky. Jeho odhodlání nepřidat se později k pohodlnému hlavnímu proudu mu později vyneslo cenu Krameriovu. V každém případě je markantní, že ať dělá Ivan Hoffman, co dělá, nikdy není okolí lhostejný.

Ivan Hoffman: Vždycky je za to oceněn.

S eurovolbami je to jako s kasinem. To je, ať se děje, co děje, tak vždy nakonec vyhrává kasino.

Martina: Ivane, ano, vždycky je za to oceněn, ať o to stojí, nebo ne. Ivane, červen, se dá říct, že na čas naprosto ovládly volby do Evropského parlamentu, sledovali jsme debaty kandidátů, některé zajímavé, dokonce i věcné, ale povětšinou takové, ze kterých se

nedozvíš vůbec nic, kromě toho, kdo dokáže asertivněji někomu skákat do řeči. Ovšem pro sledování voleb přímo v budově Evropského parlamentu v Bruselu se akreditovalo přes 1 000 novinářů z více než 90 zemí. Takže je vidět, že zájem byl obrovský. Byl i tvůj zájem tak obrovský, věnoval jsi volbám hodně pozornosti?

Ivan Hoffman: No, nečekal jsme do půlnoci na vyhlášený výsledek, věděl jsem, že se ho dozvím ráno, takže jsem sledoval, protože musím, protože si o tom budeme povídat. Ale ne s nějakým přehnaným zájmem, nebo očekáváním.

Martina: Ne s přehnaným zájmem a očekáváním. Takže dá se říci, že vlažně.

Ivan Hoffman: Vlažně, ano.

Martina: Jak je hodnotíš?

Ivan Hoffman: Tak jsou dvě možnosti, jak se dívat na tento výsledek do Evropského parlamentu: První možnost je, že sledujeme, kolik která politická strana získala v Bruselu křesel, no a podle toho si uděláme představu, jak se u nás vyvíjí postoj občanů k vládě, k provládním médiím. No a druhá možnost je sledovat, do jakých frakcí v Evropském parlamentu míří u nás zvolení poslanci. A z toho lze předjímat, jak velkou škodu nám, coby poslanci koalice frakcí lidovců socialistů a liberálů z Bruselu, způsobí.

Martina: Přestože se vítězové voleb po přesídlení do Bruselu velmi často názorově mění k nepoznání, a to velmi rychle, tak teď alespoň jasně víme, kdo tedy vyhrál, kdo tam půjde, kdo prohrál. Co z toho usuzuješ?

Ivan Hoffman: S eurovolbami to je vlastně jako s tím kasinem. To je ať se děje, co děje, tak vždy nakonec bere kasino, to je tak osvědčené, a to platí přesně i o Evropském parlamentu. Ale přesto si můžeme

všimnout, že u té rulety je vždycky plno. Volební účast byla letos vyšší. Řekl bych, že to bylo hlavně proto, že mnoho lidí bralo hlasování jako takovou příležitost vytmavit to vládě. A řekl bych, že pan Petr Fiala a jeho parta měli vlastně velké štěstí, že se ještě hodně lidí dívá na jejich televizi, Českou, a že se šest miliónů lidí dívá na Seznam, protože tam mají email, takže jim nic jiného nezbyvá, alespoň to tvrdí Google, že je jich tam šest miliónů, a tudíž žijí v iluzi, že my máme takovou standardní normální vládu, která má jenom smůlu na nepříznivou mezinárodní situaci. Nicméně volby přesto vyhrála opozice, neboť většina lidí, jak se ukázalo, má vlády plné zuby. Takže, řekl bych, že na to, jakou vládu máme a jaké už napáchala škody, tak řekl bych, že docílila také velice pěkný výsledek. Takže vyhráli všichni.

Martina: No, to opravdu nevím, jestli je skutečně dobrý výsledek voleb, anebo to, že vyhráli všichni dobrý výsledek, jenom když soutěží děti v mateřské školce a neměly by být takové frustrované, a každé to dítě na závěr by mělo dostat bonbón. Já teď přemýšlím, jestli tomu dostane také ten, kdo ustane v čele nové Evropské komise. Tím pádem vlastně ovlivní i podobu budoucího Evropského parlamentu. Jak si myslíš, že se ten výsledek, který máme, známe, promítne do jeho budoucí podoby?

Ivan Hoffman: Tak asi to nejdůležitější je, že posílila, ne moc, ale posílila strana lidová, což jsou tedy, řekl bych, progresivní pravičáci, kteří spolu s progresivními socialisty a progresivními liberály vytvářejí takovou tu většinovou koalici, no a ta je stále nejsilnější. I když tedy to konzervativní křídlo mírně zesílilo, tak na změnu kurzu to v žádném případě nestačí, no a my si musíme uvědomit, že ti evropští poslanci jsou vesměs pragmatici. Oni chtějí být tam, kde se rozhoduje, když se podíváme na naše vládní europoslance a naše opoziční europoslance od Andreje Babiše, tak ti se nakonec vždycky sejdou společně v té koalici, která rozhoduje.

Martina: Proč to děláme, vid'?' Proč to děláme, ty volby?

Ivan Hoffman: Já si myslím, že to nemusí tak dopadnout.

Martina: Kdybychom je nedělali, mohlo by to být levnější.

Ivan Hoffman: No, to už jsme si o tom povídali, myslím minule, nejlepší by bylo neposlat tam poslance žádné, anebo tam poslat poslance národních parlamentů, kteří jsou voleni jiným způsobem, a tak by tam vytvořili jednu národní frakci. Takto oni se rozejdou do jednotlivých evropských frakcí, a jak říkám, dělají tam potom spíše škodu. Ale ono tak tentokrát nemusí být, protože některé ty naše poslance z různých důvodů v těch frakcích, kde se rozhoduje, nechtějí. Jo, tak ono se taky nakonec může stát, že se sejdou v nějaké takové nové středoevropské frakci spolu s jinými, které taky nechtějí u nich, a vznikne taková konzervativní, lehce protiunijní evropská frakce. Ale ta nebude mít na to, co se bude rozhodovat, žádný vliv. To znamená, nakonec ať už chtěně, nebo nechtěně se ti naši poslanci budou podílet jak na zelené hysterii, která likviduje evropský průmysl, tak na energetické politice, která jde na ruku spekulantům. Společně ponесou vinu za migrační politiku, a ještě nás navíc zavečou do války, kterou Evropané samozřejmě vesměs nechtějí, ale bude jim to houby platné. To znamená, svého poslance, který bude hájit české zájmy, mají, myslím si, v Evropském parlamentu pouze voliči Ivana Davida, Kateřiny Konečné a Ondřeje Dostála. Ti můžou být spokojeni. Ti tam neudělají škodu.

Martina: Žádné jiné tam opravdu nevidíš, třeba tady skokana volebního roku, od Motoristů?

Ivan Hoffman: Tak on vypadal takový nadějný, ale hned zkraje řekl, že si bude dobře rozumět u ODS se Sašou Vondrou, že tím poměrně své voliče překvapil.

--

Řeporyjský Pavel Novotný je opravdovou tváří ODS, víc než Petr Fiala, a nejspíš je i její duší, takže se ho zbavit nemohou

---

Martina: Překvapil, tak uvidíme, jakým směrem překvapí i do budoucna. Ty jsi zmínil ODS. A to mi připomíná další kauzu, nebo trapas, já už nevím, jak to správně formulovat, protože navzdory tomu, že se samotné předsednictvo ODS už usneslo, že výroky jejího člena starosty Řeporyjí, Pavla Novotného, jsou lidsky nepřijatelné a neslučitelné se členství ve straně, tak v ní Novotný nadále zůstává. Bere ti to rozum?

Ivan Hoffman: Lidé jsou různí, někdo přátelský, někdo nevrlý, pak jsou chytří, a pak jsou tací, kterým to myslí pomaleji, no a v politice se tak nějak předpokládá, že členové politických stran procházejí jakýmsi filtrem, který zajistí, aby ta správa věcí veřejných byla svěřena těm kultivovaným, chytrým, a nejlépe i charismatickým. To znamená lidem, jak se kdysi říkávalo, v kolektivu oblíbeným. Jo, a poslední dobou asi s tím filtrem není něco v pořádku. Protože ten zmíněný pan Novotný z našeho pohledu skvělý není, dělá své straně ostudu. Ale tato si z toho těžkou hlavu nedělá, a jeho kontroverzní chování vlastně, řekl bych, toleruje. Tak my se nad tím můžeme pohoršovat, můžeme si stýskat, že se z politiky vytrácí elementární vkus, ale já si někdy říkám, že je také možné to ocenit, protože tím, co toleruje ODS vůči svým občanům, je docela důležitou informací, jakou je stranou, koho v politickém spektru zastupuje, co svému voliči nabízí – tento starosta je výraznou tváří strany. Já bych řekl, že je dokonce výraznější tváří než pan předseda Fiala, který se s ním rád fotografuje. No, a se starostou Řeporyj si rozumí naši nejvyšší ústavní činitelé. Včetně pana prezidenta. No, mě se ten výrok pana Novotného, že on potřebuje ODS a ona potřebuje jeho, velice zamlouvá. Já jsem nezaregistroval, že by se od toho občanští demokraté distancovali, takže řekl bych, že to cítí stejně jako on. Je to signál, je to důležitý signál, jak říká pan Fiala.

Martina: A já jsem nad ním dlouho přemýšlela, a vlastně jsem si ho už v minulosti všímala, protože jsem si už dlouho myslela, že on je rafinovaný. Že je to jeho strategie. Už když pracoval v bulváru. Že zkrátka natvrdo říká věci z toho mediálního byznysu, a tak, když mluvil svého času o Ivetě Bartošové a zahlásil, že ta se nakonec zničí, umře a bulvár a tedy i on na tom náramně vydělá. Tak to, co řekl, bylo hrozné, bylo to hnusné, ale člověk musel připustit, že pravděpodobné a otevřené. A posléze ty jeho výroky už, řekla bych, tak jako přesáhly úroveň možného a začala jsem si myslet, že tam bude nějaká diagnóza. Ale když ho poslouchám teď, tak já v tom zase slyším strategii. Myslíš si, že si ho opravdu pěstují? A že ODS zkrátka potřebuje nějakého takového hulváta, aby vypadali více lidově, provokativně, a tak nějak přátelsky, protože „my se domluvíme s každým“?

Ivan Hoffman: To je zajímavé. Mě to moc nenapadlo. Já jsem zaregistroval takový rozhovor s jeho sestrou, která říká, že tatínka, který na tom není úplně nejlépe psychicky, že se snaží chránit před tím, aby věděl, co jeho syn říká a dělá. Tak to mi přišlo až taková jako rodinná tragédie. Ale Jan Keller říká, že tento člověk je duší ODS. Nikoli tedy pouze tváří ODS, jak to napadlo mne, ale i duší. A já si říkám, že nejspíš platí obojí, a nelze se zbavit prominentního člena, který je současně tváří a duší strany. Takže, když uvažuješ o tom, že to je strategie, asi je. Řekl bych, že asi je.

Utáhne teď šrouby na Slovensku po pokusu o atentát víc premiér Fico, anebo Brusel, který suverénní politice členských zemí příliš nehoví?

Martina: Pojdme se podívat k sousedům, protože slovenský premiér Robert Fico se po atentátu a vážných zraněních vrací do pozice šéfa slovenské vlády, už po tom prvním vystoupení bylo jasné, že se vrací ten samý Fico. Že ho střelba politicky a názorově na kolena nesrazila. Dokonce někteří hovoří, že ho ještě tak jaksi popíchla, posílila. Co očekáváš ty?

Ivan Hoffman: Ano, je to takový postřeh, co člověka nezabije, to ho posílí. Já bych řekl, že Robert Fico v tom svém prvním projevu po pokusu o atentát nevypadal jako drsňák. Ale ani jako troska. Mě zaujala ta poznámka, kdy o sobě řekl – nejsem žádný anděl, umím být taky hodně tvrdý – řekl to tak smutně, jako kdyby to konstatoval, jako kdyby na to ani nebyl pyšný, a zajímavé je to proto, že politici vesměs o sobě nepřemýšlejí. Oni se neomezují nějakou sebereflexí. Většinou jsou pyšní a hodně si o sobě myslí, a takže to zmiňuji proto, že ti Ficovi odpůrci předvedli takové to teatrální pokrytecké jakoby zklamání, že se Fico nezměnil, že nevyužil příležitosti k usmíření, že on zaútočil na opozici, která je spojovala s atentátníkem, že zneužil ten atentát a podobné hlubokomyslnosti. Ale když na to přišla řeč minule, tak my jsme mluvili o tom, že se politici nemění, a já teď mám spíše takový pocit, že Fico nakonec bude takovým tím člověkem po katastrofě, jak se říká, že ho ta prožitá zkušenost poznamenala, v jistém smyslu i polidští, a to bude z jedné strany představovat hendikep, ale z druhé by tím mohl získat nad těmi politiky, protivníky, jakousi morální převahu. Já vím, že na to se v politice nehraje, ale je to cosi, co dává životu smysl. Já si myslím, že mu ten atentát může lidsky prospět.

Martina: Morální převaha, jenom aby si toho vůbec někdo všiml.

Ivan Hoffman: No říkám, v politice si toho samozřejmě nikdo nevšimne. To je niterní, niterní jako bonus, bych řekl.

Martina: Politici, kteří jsou na Slovensku v opozici, a politici, kteří jsou u nás v Česku u moci, tak se tváří jako jeden muž, že Fico na Slovensku zardousí demokracii. Myslíš si, že je to pravděpodobné, že skutečně Fico, co se týká demokracie, kouše, saje, rdousí?

Ivan Hoffman: Mě se na to nedávno ptal Jarda Ženíška, šéfredaktor slovenského Štandardu v takovém rozhovoru, a podle něj se většina liberálů na Slovensku skrytě obává, že s návratem Fica skutečně přijde nějaký tvrdší kurs, autoritativnější forma vlády. No, a já jsem na to

odpověděl, že problémem vlád, a to v celé Evropské unii, je, že jsou to vlády slabé, se slabými kompetencemi něco změnit. Je to takový paradox, čeho se zbytečně obává takový ten liberální eurofil, tak v to naopak marně doufá vlastenecký euroskeptik. Ta Ficova vláda se bude pohybovat ve velice těsných mantinelech a osudech občanů na takové té unijní periferii, na té jsme i my, se bude rozhodovat především v Bruselu. A já očekávám, že to bude Brusel, který trpí takovým tím deficitem demokracie, který nastolí tvrdší kurs a autoritativnější formu vlády, respektive autoritativnější dozor, takže pokud se Ficovi bude něco vyčítat, tak ne, že je drsný, ale to, že mohl vyvolat v občanech falešnou naději, že lze dělat v rámci Evropské unie nějakou suverénní národní politiku. Už to teď mu říkají, že vlastně ty sliby neplní a že jde Bruselu na ruku a tak dále.

Martina: Falešnou naději, že lze dělat v rámci Evropské unie suverénní národní politiku.

Ivan Hoffman: No to nejde, to se dá jenom mimo Unii, jak na to přišli Britové.

Slovenských novinářů se zmocnila nervozita, a je otázka, jestli se obávají o ztrátu veřejnoprávnosti, anebo toho, že se po nich ta veřejnoprávnost vyžaduje

---

Martina: To je smutná věta, když ji člověk takto znova slyší, takto pregnantně řečeno. Ještě se tedy podíváme, co se děje na Slovensku, protože když Fico poprvé vystoupil, tak některá média toto vystoupení glosovala slovy, že odpustil možná střelci, politickým oponentům a médiím rozhodně ne. Slovenský mainstream je s vládou na kordy už delší dobu. Nejprve stávkou vyhrožovali zaměstnanci televize Markíza, jak vnímáš ten mediální pelmel, který na Slovensku nastal?

Ivan Hoffman: U Markízy se bouřilo ve sklenici vody poté, co s kritikou přišel v živém vysílání moderátor politického diskusního pořadu. Tak on měl představu, že to je jeho pořad, a vedení mu nemá co mluvit do

toho, koho si pozve, a nemá si všímat, kdo do jeho pořadu nechodí a proč. Já jsem si ho pustil, ten jeho hrdinný proslov, na obranu svobody slova na internetu, tam se dal dohledat, a první, co mě napadlo, že kdyby to provedl v soukromém rádiu, ve kterém jsem kdysi byl generálním ředitelem, ne dlouho, ale byl, no tak já bych ho na hodinu vyhodil na ulici. A to bylo naprosto nelogické k zaměstnavateli, neakceptovatelné, naprosto. Soukromé médium, jehož smyslem není dělat politiku, ale vydělávat peníze, je úkolem novinářů docílit vysoké sledovanosti, nezpůsobit, aby člověk nepřeladil jinam, neboť ten produkt, řeknu to drsně, je obalem na reklamní spot. To je prostě firma, která má vydělávat peníze. No a politická angažovanost je tam kontraproduktivní. Navíc, pokud jste novináři, tak to zapletení s politiky proti jiným politikům, tak oni vždycky riskují, že se jim to vymstí, když politici, kterým mydlili schody, se dostanou k moci. A to se na Slovensku stalo. Takže u některých těchto mediálních celebrit já mám pocit, že se příliš dívají na televizi. No a ten bonmot o čtvrtém pilíři demokracie si vykládají tak, že je to pilíř hlavní, a oni sami, že jsou tím pilířem. Jo, tak z pohledu občana je stejně nebezpečné, když politici ovládnou média, jako když novináři ovládnou politiku. Tak bych to asi shrnul. Ten na Markíze skončil, a asi logicky tím, že zaměstnancům došlo, že to do televize nepatří. Když vedení oznámilo, že je připraveno přijímat výpovědi, tak nikomu se přijít o práci nechtělo. Což chápu.

Martina: Markíza není veřejnoprávní televize, myslíš si, že i tak je na slovenské mediální scéně po revoltě? Protože ve Slovenské televizi a rozhlase se výstražně stávkuje za zachování veřejnoprávnosti.

Ivan Hoffman: No, tak poté, co politici, kterým fandí veřejnoprávní média, skončili v opozici, tak asi se části novinářů zmocnila nervozita, a je otázka, jestli se obávají o ztrátu veřejnoprávnosti, anebo zda těžce nesou, že se po nich ta veřejnoprávnost vyžaduje. Jo, to myslím, že my to takto z odstupů těžko hodnotíme, ty slovenské poměry, ale já mám někdy pocit, že se novináři stávají obětí takové převládající ideologie,

tedy liberální demokracie, a vše, co se od ní odlišuje, považují za hrozbu, za ohrožení demokracie. Já nevím, jestli jsou schopni akceptovat, že existují i jiné pohledy na svět, které jsou ale stejně legitimní. Já podezírám ty stávkující novináře, že se děsí představy, že by měly zprostředkovat posluchačům jiné názory, než jsou ty jejich, protože tohohle je schopen pouze nestranný kompetentní novinář, a já o úrovni médií mám stále horší mínění.

Martina: Ivane, když se tady bavíme o mainstreamové nezávislosti a svobodě, tak já když si vzpomenu třeba, už je to několik let, ale na demonstrace proti Andreji Babišovi na Letné, kde v České televizi oznamovali, odkud tam odjíždějí autobusy, a probíhaly přímé vstupy tam odtud, pak následné demonstrace na Václavském náměstí, kde se podle veřejnoprávních médií sešly jen živly a byly jich tam nižší stovky, tak si říkám, jestli tak vypadá skutečně ta veřejnoprávní nezávislost v praxi, anebo tady, to už jsme vzpomínali minule, dochází k dokonalému naplnění marx-leninské teorie žurnalistiky, že tisk je organizátor, propagátor a agitátor?

Ivan Hoffman: Agitátor, vychovatel.

Martina: Agitátor.

Ivan Hoffman: Ono to, Martino, na první pohled vypadá jako rébus, já myslím, že jde o to, že média hlavního proudu neslouží vládám. Oni slouží liberálním demokratům. Ať jsou tito ve vládě, anebo v opozici. A kdybych měl paragrafovat takový hořký protirežimní vtip z minulosti, tak bych řekl, že liberální demokracie je prostě slepá cesta vývoje a že tady nemůže být déle, než nějakých 200 let.

Martina: Můj povzdech byl hluboký.

Ivan Hoffman: No, ale to jsme si říkali, že to bude tak maximálně dvě stě let, a pak se to zřítilo za rok, za dva. S těmihle to může být stejné.

Martina: To na věčné časy vypadá různě a má to velmi rozdílný časový horizont. Vidí?

Ivan Hoffman: Ano, je to tak.

Američané kalkulují s jadernou válkou, která se omezí na Evropu, zatímco pro Rusy dává smysl pouze válka, která zdecimuje Američany

---

Martina: Pojdme se ještě vydat do luxusního rezortu nad Lucernským jezerem, kde se sešli zástupci desítek zemí světa, aby ve Švýcarsku jednali o míru na Ukrajině. Konference to byla bez Ruska, takže se nedalo očekávat, že vzejde řešení. A vzhledem k rozložení sil ani k ultimátu. Řekni mi, když jsi o ní četl a když jsi četl i o tom, jak pak dopadla, položil sis otázku, k čemu tedy vlastně byla?

Ivan Hoffman: Mně přišlo, že se především počítá, kolik zemí se účastní, a kolik se jich distancuje, a také, na jaké úrovni jsou zastoupeni ti, kteří se k účasti nechali přemluvit. Ale takovou nějakou naději, že se podaří ve Švýcarsku narýsovat cestu k míru, tu vlastně už těsně před zahájením toho summitu definitivně zchladil ruský prezident Vladimir Putin, někdy se říká, že byl prvním vystupujícím na té konferenci, protože mluvil v noci, anebo těsně před tím a v mobilu si to zřejmě všichni účastníci pustili, no, a ten na rovinu řekl, za jakých podmínek Rusko zastaví palbu. No, a to jsou stále stejné podmínky, především tedy ukrajinská neutralita, a to bezjaderná, demobilizace, vyklizení republik, které se mezitím připojily k Rusku. No, a z Ruska je to nabídka poslední, příště se mívá bavit už jen o ukrajinské kapitulaci. Takže, i když tam Rusové nebyli, ale tohle ohlásili předem, tak k nějakému vážnému posunu tam dojít nemohlo. To je fakt.

Martina: To jsou ovšem podmínky pro Ukrajinu a její spojence naprosto nepřijatelné.

Ivan Hoffman: No, přesně tak. Já bych řekl, že všichni ti hráči tak dlouho navyšovali sázky, až překročili bod, kdy ještě šlo ten proces zastavit. My tady na jedné straně máme Spojené státy americké, což je velmoc, kde panuje přesvědčení, že Američané jsou bohem předurčeni vládnout světu, a oni se drží zásady, když nepomůže klacek, tak je potřeba vzít větší klacek. Pak tady na druhé straně máme Rusko, které od začátku ví, že nebojuje s Ukrajinci, ale se Spojenými státy, s kolektivním Západem, no a považuje tento boj za zásadní konečný střet civilizací, ve kterém je svět bez Ruska Rusům k ničemu. To je prostě výhrůžka tím koncem, jaderným armagedonem. No, a teď už to, podle mnoha signálů, skončí velkou válkou, které může zabránit jenom zázrak. A těch scénářů, jak ta válka začne, a čím skončí, je několik, ale o Ukrajinu už teď nejde, to je jasné. Američané kalkulují s takovou jadernou válkou, která se omezí na Evropu, zatímco pro Rusy dává smysl pouze taková jaderná válka, která především zdecimuje Američany v Americe. Tak vedle toho je samozřejmě ve hře dlouhá konvenční válka, která by ovšem pro nás znamenala v rámci militarizace Evropy válečnou výrobu, zavedení povinné služby vojenské, organizaci civilní obrany, stavbu kasáren, mobilizaci a tak dále. To je asi to, co je před námi, protože bez toho stále opakovaný tradiční západní pochod na Moskvu kvůli ovládnutí ruských surovin není možný. Já bych k tomu ještě dodal to hlavní, že Rusko je tradičně podceňovaný soupeř, na kterém si ale dosud vždycky každý vylámal zuby. Na druhé straně Amerika je přeceňovaný válečník, který už dlouho nikde nic nevyhrál. A myslím si, že to je asi dobré zohlednit při volbě strany.

Martina: Nicméně si vzpomínám, že zrovna v některém předchozím měsíci, kdy jsme o tomto tématu mluvili, tak jsi říkal, že Spojené státy už dlouho nevyhrály žádnou válku, ale že jim vlastně o to vůbec nejde.

Ivan Hoffman: Nejde o to, že nevyhrají války, jde o to, že úplně stačí, že se vedou. Protože tím pádem běží zbrojní výroba, na tom je závislý jejich průmysl a tak dál, takže jim to nevadí, že nevyhrávají. Oni ani neprohrávají. Oni jenom válčí.

Martina: Ty jsi tam na začátku zmínil, že všichni hráči tak dlouho navyšovali sázky, až překročili ten bod, kdy šlo ještě proces na Ukrajině zastavit a já znovu, znovu, znovu musím připomenout výrok Henryho Kissingera, který si mohl plíce vymluvit, když ještě žil, a říkal, zasedněte co nejdříve k jednacímu stolu, dokud se ta nenávisť, kterou ta válka vyplodí, překlopí do bodu, kdy už jednání nebude možné.

Ivan Hoffman: Hm. Ono je to vždycky možné. Ale už se ztrátou tváře. Jo, to právě tady je ten problém, že u supervelmocí ztráta tváře velmi těžko připadá v úvahu, no.

Martina: A řekni mi, když se tak podíváš tedy na závěr konference, to komuniké odmítly podepsat všechny země globálního Jihu, BRICS, německý kancléř předčasně odletěl, protože na něj údajně v zákulisí křičeli, že Německo nechce Ukrajině posílat rakety Taurus, a on reagoval, že myslel, že přijel na konferenci o míru, a ne o zbrojení, a americká viceprezidentka Kamala Harris ta odjela ještě o den dříve. Řekni mi, je toto normální průběh konference, nebo takhle možná vypadá fiasko?

Ivan Hoffman: Určitě je to fiasko pro hostitele. Tedy pro Švýcary. Kteří byli vždy pyšní na to, že jsou neutrální zemí, která se těší všeobecnému respektu. Ve Švýcarsku se událo hodně událostí, které pomohly míru. Ale tentokrát se Švýcarsko připojilo k protiruským sankcím, tím pádem o ten všeobecný respekt přišlo. Ono se těší samozřejmě respektu Západu, zemí, které jsou na Západu závislé, těch ale ubývá. No a seznam zemí, které své zástupce do Švýcarska

neposlaly, anebo ve Švýcarsku nic nepodepsaly, je nakonec delší než seznam účastníků. Pro mě z toho vyplývá, že mírová konference se bude muset konat jinde.

Martina: A jinak.

Ivan Hoffman: A jinak, samozřejmě. Musí být s Ruskem, musí tam být válčící strany, a ti, kteří jsou případně schopní garantovat to, co se domluví. Tady ta podmínka nebyla naplněná.

Martina: My samozřejmě nevíme, co se tam ukulo v kuloárech a zda tedy nějaký výstup tato konference má, ale na základě toho, co si můžeme skutečně přečíst, to vypadá jako jedno z dalších zbytečných, drahých setkání.

Ivan Hoffman: Prostě to bylo fiasko, jak říkáš. Je to tak.

Být šéfem CIA, tak bych si položil otázku, jestli je generál Koudelka mužem na pravém místě, zda by tu českou filiálku neměl řídit někdo, kdo není směšný

Martina: U nás ale v naší republice byla také horká půda, a to doslova, protože policie zadržela jihoamerického žháře, který se pokusil zapálit velké autobusové depo Pražského dopravního podniku a ohrozit tak naši hromadnou dopravu. A podle premiéra, policie i tajných služeb to dělal za peníze pro ruského zadavatele. Prosím tě, jakým způsobem jsi přijal ty tuto informaci a začal ses bát, že i u nás už i takovéto pokusy o teroristické útoky začnou být mnohem častějším jevem?

Ivan Hoffman: No, tak především už to u nás, na Rádiu Universum, náš kolega okomentoval velice pěknou glosou, tak asi podobně, jako on, jsem to cítil, ale já bych řekl, že k tomu amatérskému, až komickému provedení, mi hned prostě přišlo na mysl, že takhle nevypadá prostě profesionální práce tajné služby, a sledujeme pokus udělat velblouda z komára. To je první, co mi přišlo na mysl.

Martina: No, pravdou je, že když se na to tak člověk podívá, tak si řekne, že si profesionálové někoho najali. A najali si jihoamerického joudu. Což samo o sobě svědčí o tom, že tedy i ti zadavatelé byli rozumu spíše mdlého. Řekni mi, proč máme pořád pracovat s takovými fakty a proč se po nás chce, abychom propadli panice a brali to vážně? Jak to čteš?

Ivan Hoffman: Toto je takový typický pokus o nějaký útok pod falešnou vlajkou. To se dělá, to doopravdy tajné služby takto pracují, vymýšlejí prostě záminky, ale já tedy být šéfem CIA, tak bych si položil otázku, jestli náš generál Koudelka je mužem na pravém místě, zda by tu českou filiálku neměl řídit někdo kompetentní, anebo někdo, kdo není směšný.

Martina: On má vyznamenání od CIA. Takže, myslím si, že mají dobré mínění.

Ivan Hoffman: Já nevím, ale určitě platí, že u těchto útoků pod falešnou vlajkou vždycky záleží, zda jsou dostatečně hrůzné, jo. Ony musí otřást dostatečně veřejným míněním. Musí se stát záminkou k něčemu, k převratu, k válce, no a zpravidla se jedná o střelbu do davu. Sestřelení civilního letadla, potopení vlastní lodi někde v zálivu, anebo odhalení masakru, někdy zinscenovaného, kdy se tyto akce potom připíší nepříteli. Ale u zmateného cizince s kanystrem benzínu někde v garáži Dopravního podniku, který má posléze povědět, kdo si ho najal, tak tam je patrné, že se někdo snaží naši Bezpečnostní informační službu a pana premiéra zesměšnit. A já bych řekl, že hlavním podezřelým je právě pan generál Koudelka, který asi chtěl udělat dojem na šéfy za velkou louží, ale tohle se doopravdy nepovedlo.

Martina: Nám nezbyvá než si přát, necht' potenciálním, nebo skutečným útočníkům ta nešikovnost vydrží i do budoucna.

Ivan Hoffman: Ano, ano. Podle mě nebyl tedy tou hlavní bezpečnostní hrozbou. To jsou spíše politici, no.

Když může být Fiala premiérem a Ursula šéfkou Komise, tak proč by nemohli mít Američani stopadesátikilovou Miss?

Martina: Ivane, my jsme si slíbili, že po vzoru televizí na závěr vždy nasadíme zvířátko na konec. Abychom si tak trošičku odfrkli. Ale já musím toto jenom objasnit, aby nedošlo k mýlce, případné následné žalobě, že někoho urážíme a podobně. Takto „zvířátko na konec“ se obecně v televizích označuje příspěvek, nekomplikovaný, zábavný a pokud možno veselý. Ale nutně nemusí jít o zvíře, to zdůrazňuji. A my se dnes chceme rozloučit krásou. Protože stát Alabama má novou Miss, a není to jen tak ledajaká Miss. Sára Miliken váží 150 kilogramů, měří 160 centimetrů, má cukrovku, denně vypije pět litrů koly, nevím, jestli s cukrem, nebo bez, to jsem se nedočetla, zeleninu nejí, miluje pizzu, chipsy, KFC, a aby nemusela pro tady tyto zdravé pochutiny chodit, tak využívá Foodoru. Sleduje CNN a má invalidní důchod. Prostě děvče, které zjevně patří na zdi dívčích pokojíků, jako vzor toho, kam by naše mladá nastupující generace měla směřovat. Prosím tě, omlouvám se za smršť ironie, ale řekni mi, co si myslíš ty o tomto kroku? Co tím Alabama chtěla vzkázat světu?

Ivan Hoffman: No, já mám rád takové novinářské úsloví, tak nemám ho rád, ale je pravdivé, že rešerše kazí story. Když se podíváš podrobněji, tak vlastně se ti ta historka prostě smrskne na něco ne až tak veselého. Z této senzační zprávy to sice vypadá, že Američanům už progresivismus leze na mozek, ale ve skutečnosti nikoli všem, a nezbyvá než pokazit tento příběh informací, že těch soutěží krásy je tam víc. Nejvýznamnější jsou Miss USA, Miss Amerika, Miss United States, no a lze dohledat, že ta pravá Miss Alabamy je štíhlá blondýnka Diana Weshovenová, 21letá studentka psychologie z alabamského Birminghamu se zájmem o zdraví, životní styl a fitness. Jo, takže asi tak.

Martina: A co to tedy vyhrála Sára Miliken, kromě toho, že vyhrála opravdu soutěž v celosvětové popularitě?

Ivan Hoffman: Ano, to je pravda. Sára Miliken v Alabamě trumfla v soutěži National American Miss, která více, než fyzické vlastnosti oceňuje komunikaci a sebevědomí. To znamená, že nakonec se ukázalo, že tato diva Alabamy dost možná dostala cenu za výdrž, protože ona díky obrovskému sebevědomí v minulosti kandidovala ve všech věkových kategoriích. Až nakonec dorostla do těch rozměrů, které jsi zmínila, a to už ji doopravdy nebylo možné přehlédnout. Takže na tu Sáru Miliken perfektně sedí naše české přísloví, že drzé čelo je lepší než poplužní dvůr. Ale ještě bych k tomu dodal, že když v čele Evropské unie může být paní Ursula Leyenová, anebo u nás premiérem pan učitel Fiala, tak proč by nemohla být za krasavici z Alabamy slečna Milikenová. To je k tomu můj komentář.

Martina: Tak pravdou je, že měřítko krásy se v minulosti často proměňovala, ale myslím si, že tady by se i Paul Rubens natrápil.

Ivan Hoffman: Ano, ano. Určitě je to... ano, ano... to by s tím měl taky problém. Nevešla by se mu na fresku, to je pravda.

Martina: Ivane, myslíš si, že je to také mimo jiné takový ten krok k tomu zrelativizovat úplně všechno? Vlastně rozvrátit to, co je pravda, co je lež, co je krása, co je ošklivost, co je krása a co je třeba i nemoc, co je zlo, co je dobro, tady tyto drobnosti, které se zdají být trošku jako nejapné, a takové jako spíš jenom bulvární. Že vlastně přidávají malou cihličku k cihličce tady této babylónské věže zmatení úplně všeho, nejen jazyků?

Ivan Hoffman: Můžeme mít tenhle dojem, ale já jsem optimista, já si myslím, že to pomine. Že jsou to takové extrémny, že se pokaždé zkouší, kam až se dá zajít, a někdy se potom prostě ukáže hranice té absurdity a pak se zase věci začnou, právě kvůli tomu, že už je to tak

zjevně ujeté, že se zase začnou vracet do normálu. Možná tohleto je jeden z takových těch spíš pozitivních náznaků, že už jsme na konci deviace. Já jsem vždycky takový optimista na konec.

Martina: Ivane, skončit tvou větou, že ty jsi optimista, co jsem si mohla přát víc. Budu se na tebe těšit opět za měsíc. Prosím tě, bedlivě sleduj vše, co se kolem nás šustne, a pak se podíváme těm situacím a událostem nejenom u nás, ale i za hranicemi, pěkně na zoubek. Dík za to, že jsi tak bdělý.

Ivan Hoffman: Dobře. Děkuji, a tobě děkuji za pěkné otázky.

Martina: Milí přátelé, ten další rozhovor už bude o prázdninových měsících, tak si je hezky užijte. Mějte se hezky a něco pro to dělejte. Nikdo jiný to za nás neudělá. Ivane, hezký den.

Ivan Hoffman: Hezký den.

Všechny příspěvky s Ivan Hoffman

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.